

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0023 van 29 januari 2013

in de zaak 1213/0077/SA/3/0067

In zake: mevrouw **Juliette LESIRE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Renate PROOST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Belegstraat 24
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

Tussenkomende partij: de heer **Edmond LESIRE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim DE CUYPER
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 10 oktober 2012 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 9 augustus 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwijndrecht van 8 mei 2012 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een eengezinswoning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 2070 Zwijndrecht, Burchtsestraat 88 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummer 1010R.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de

tussenkomen de partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 16 januari 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wiet GORIS die loco advocaat Renate PROOST verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Tom HUYGENS die loco advocaat Wim DE CUYPER verschijnt voor de tussenkomen de partij, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert bij regelmatige oproeping de afwezigheid van de verwerende partij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 13 juli 2012 (Procedurebesluit), zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Edmond LESIRE verzoekt met een aangetekende brief van 22 november 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 19 december 2012 vastgesteld dat het verzoek kan worden ingewilligd voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 10 februari 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomen de partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwijndrecht een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van een eengezinswoning”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen’, goedgekeurd met een besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 28 februari 2012 tot en met 28 maart 2012, wordt één bezwaarschrift ingediend door de verzoekende partij.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwijndrecht weigert op 8 mei 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomen partij en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Openbaar onderzoek

... ”

Onderzoek gegrondheid

Er dient gesteld dat de uitbreiding op de gelijkvloerse verdieping ongetwijfeld een bepaalde vorm van hinder met zich mee zal brengen. Alleen dient afgetoetst of deze hinder meer bedraagt dan gebruikelijk is of kan verwacht worden. Momenteel staat er nu al een afsluiting op de perceelsgrens. Er kan van uitgegaan worden dat de bebouwing weliswaar hoger wordt maar zij blijft beperkt tot 3,3 m. Voor woongebouwen niet gelegen in een BPA, een RUP of een goedgekeurde, niet vervallen verkaveling worden binnen de gemeente volgende voorschriften gehanteerd: de bouwdiepte op de gelijkvloerse verdieping wordt beperkt tot maximaal 17 m. Dit enkel als er een tuinstrook van minstens 10 m gevrijwaard wordt. Dit principe werd goedgekeurd in het CBS van 9 november 1999 en wordt dus al 12 jaar consequent toegepast. Bij het behandelen van een bouwaanvraag wordt in eerste instantie nagegaan of de aanvraag voldoet aan de hiervoor gehanteerde principes. De eerste toetsing van een dergelijk project betreft dan ook aan deze principes. Voldoet de aanvraag hieraan dan dient ook te worden nagegaan of er al dan niet een negatieve invloed is op de goede ruimtelijke ordening.

De woning in de aanvraag voorziet op de gelijkvloerse verdieping een bouwdiepte van 17 m. Hierdoor blijft er achter de woning een tuinstrook over met een diepte van 8,7 m ter hoogte van de linker perceelsgrens en een diepte van net 10 m ter hoogte van de rechter perceelsgrens. Daardoor voldoet de aanvraag niet aan de voorwaarden van een bouwvrije tuinstrook van minimum 10 m over de volledige perceelsbreedte. De minimaal verplichte tuinstrook heeft diverse doelen. Enerzijds dient deze regel opdat er een minimale open ruimte zou blijven, zodat iedereen op een bepaalde plek in de tuin over een volledige bezonning zou kunnen beschikken. Anderzijds wordt het principe aangehouden als maatregel om de privacy tussen gebouwen te vrijwaren. Op het eerste zicht is dit hier niet van toepassing, de gebouwen achter het perceel zullen in de nabije toekomst worden afgebroken en daar wordt een nieuwe verkaveling voorzien. Toekomstgericht is het hanteren van deze regel hier zeker verantwoord.

Tenslotte dient gesteld dat het perceel van de buur weliswaar geen breed perceel is maar ook niet abnormaal smal. Stellen dat alle zonlicht zou verdwijnen zou niet correct zijn. Het is ook niet te aanvaarden dat de bebouwingsmogelijkheden van een perceel in het gedrang komen door de specifieke bebouwing van een ander perceel, met name een lange trein gebouwen op halve breedte van het perceel. Vooral omdat de percelen op de zuidkant zijn gelegen en als dusdanig maximaal licht krijgen terwijl de buur nog steeds op de halve breedte van zijn perceel een open ruimte heeft.

Het bezwaar betreffende het principe van een bebouwing op de volledige breedte van het perceel is dus ongegrond, los van het feit of een dergelijke bebouwing wel past binnen de plaatselijke goede ruimtelijke ordening. Voornamelijk omdat dit type van uitbreiding (over de volledige breedte) vandaag algemeen aanvaard wordt. Bovendien weerhoudt niets de bezwaarindiener ervan om deze uitbreiding, nu of in de toekomst, zelf uit te voeren.

In 1983 werd trouwens ook de vergunning afgegeven aan de eigenaars van de woning Burchtsestraat 90 voor het uitbreiden van de woning op de gelijkvloerse verdieping. Zij hebben de toestemming gekregen om de woning ter hoogte van de linker perceelsgrens uit te bouwen tot een diepte van 15,50 m en ter hoogte van de rechter perceelsgrens tot

een diepte van 13,50 m waarbij een gemiddelde tuindiepte van 10 m bewaard bleef. Als men de aanvrager nu zou weigeren om zijn woning uit te breiden, zou dit betekenen dat de gemeente niet consequent handelt. Wel zou een beperking in de bouwdiepte kunnen worden opgelegd.

Voor de binnen de gemeente toegelaten diepte op de verdiepingen geldt maximaal 13 m. Op de eerste verdieping wordt een bouwdiepte van 13 m aangevraagd wat in principe voldoet aan de maximum bouwdiepte. De aanvraag is dus eigenlijk niet in strijd met de binnen de gemeente gebruikelijk gehanteerde voorschriften maar moet dus nog getoetst worden aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

De nieuwe aanbouw op de eerste verdieping zou tot 5,50 m voorbij de achtergevel van de aanpalende woningen worden gebouwd. Bovendien is het zo dat in heel de bouwrij (Burchtsestraat 82A tot en met 90) tot nu toe nog geen enkele uitbouw op de verdieping werd uitgevoerd. Hierdoor bleef het typische karakter van deze rij arbeiderswoningen bewaard waarbij vooral in de achtergevels de typische eenvormigheid (vooral door de raamstructuren) herkenbaar is.

Bij het nagaan of er een negatieve invloed is op de goede plaatselijke aanleg kan men stellen dat door de uitbouw van 5,5 m voorbij de aanpalende woningen inderdaad veel licht zal worden weggenomen bij de aanpalende burens. Niet alleen zal daardoor de lichtinval op de verdieping van de buur in grote mate beïnvloed worden maar ook op het gelijkvloers van het hoofdgebouw. In tegenstelling tot de uitbouwen op het gelijkvloers, waartussen nog een opening is en dus nog lichtinval mogelijk is, heeft de schaduwvorming op de eerste verdieping zeer directe gevolgen voor de lichtinval van de buur. Over een gebouw van 5,5 m hoogte kan de zonne-inval niet meer tot het gelijkvloers geraken waardoor de buur van kort na de middag een diepe schaduwvorming zal ervaren.

Conclusie: het bezwaar is ongegrond voor wat betreft de bebouwing op het gelijkvloers over de volledige perceelsbreedte maar is gegrond voor wat betreft de bebouwing op de eerste verdieping op basis van de impact die deze uitbouw zal hebben op de leefkwaliteit van de bezwaarindiener.

...

Toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, andere regelgeving en regels rond ontbossen

...

Bepaling van het plan en de stedenbouwkundige voorschriften die van toepassing zijn

Het perceel is gelegen binnen de afbakeningslijn van het GRUP grootstedelijk gebied Antwerpen, doch valt niet onder de gebieden waarvoor in het GRUP voorschriften zijn vastgelegd. Als dusdanig blijven de bestaande voorschriften van toepassing.

Het perceel ligt binnen de omschrijving van het gewestplan Antwerpen, goedgekeurd dd. 3 oktober 1979, gewijzigd op 26 maart 1996, 28 oktober 1998 en op 7 juli 2000 en is gelegen binnen de volgende zone: woongebied.

...

Gezien de inplanting, het volume en het voorkomen van de constructie, kan gesteld worden dat de aanvraag principieel in overeenstemming is met de bepalingen van het gewestplan.

De normaal binnen de gemeente gehanteerde voorschriften voor woongebouwen niet gelegen in een B.P.A., een R.U.P. of een goedgekeurde, niet vervallen verkaveling zijn als volgt:

- Diepte van het gelijkvloers: maximaal 17 m.

- *Diepte van de verdieping(en): maximaal 13 m.*

...

- *Minimale bouwvrije tuinstrook van 10 m diepte over de volledige perceelsbreedte.*

...

De woning in de aanvraag heeft nu op de gelijkvloerse verdieping een bouwdiepte van 15,50 m. De achterbouw van 8 m wordt afgebroken. Achter het hoofdgebouw van 7,50 m wordt een nieuwe achterbouw opgetrokken van 9,50 m waardoor de bouwdiepte van 17 m wordt bereikt. De aanvraag voldoet in principe aan de maximum toegestane bouwdiepte. Nochtans voldoet de aanvraag niet aan de noodzakelijke minimale bouwvrije tuinstrook van 10 m over de volledige perceelbreedte. Deze bedraagt slechts tussen 8,7 m aan één perceelsgrens en 10 m op de andere.

De woning heeft nu op de eerste verdieping een bouwdiepte van 7,50 m. In de aanvraag wordt gevraagd deze uit te breiden tot een diepte van 13 m. Dit voldoet principieel aan de algemeen binnen de gemeente gehanteerde maximum toegestane bouwdiepte op de eerste verdieping.

...

De aanvraag is dus niet volledig conform de binnen de gemeente gehanteerde voorschriften, zoals hierboven aangehaald.

...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

...

Bespreking van de goede plaatselijke aanleg

Gezien geen ruimtelijk uitvoeringsplan, een bijzonder plan van aanleg of behoorlijk vergunde, niet vervallen verkavelingsvergunning van toepassing zijn, dient de aanvraag getoetst aan de algemeen binnen de gemeente gehanteerde regels en de specifieke omgevingsomstandigheden van de site.

De aanvraag voldoet echter niet volledig aan de binnen de gemeente normaal gehanteerde voorschriften. De minimale bouwvrije strook van 10 m diepte over de volledige perceelsbreedte wordt niet bereikt.

Voor wat betreft de bouwdiepte van 13 m op de eerste verdieping voldoet de aanvraag principieel aan de binnen de gemeente gebruikelijk gehanteerde voorschriften.

Uit de behandeling van het bezwaar kan echter worden opgemaakt dat deze uitbouw een zeer negatieve invloed zal hebben op de leefkwaliteit van de links naastliggende woning. De zonne-inval wordt daardoor beperkt zodat vanaf de middag die woning, vooral op het gelijkvloers, nog nauwelijks natuurlijke lichtinval zal krijgen. Deze uitbouw op de eerste verdieping zou 5,50 m voorbij de achtergevel van beide aanpalende woningen komen waardoor voor deze woningen heel wat lichtinval wordt weggenomen.

Het toestaan van deze uitbreiding op de verdieping buiten het hoofdgebouw zou bovendien het typische karakter van deze arbeiderswoningen wegnemen. Gezien in heel de bouwrij (Burchtsestraat 82A tot en met 90) tot nu toe nog geen enkele uitbouw op de verdieping werd uitgevoerd is de typische architectuur in de achtergevel nog zeer goed herkenbaar in de ramenstructuur. Tevens is heel de bouwrij nog duidelijk een geheel in de dakstructuur die over alle gebouwen heen loop. Het is trouwens niet de enige bouwrij binnen de gemeente waar een bepaalde bescherming type behoud van het gezamenlijk karakter wordt gehanteerd. Ook voor de Laarstraat 98-103 wordt een bepaalde vorm van beperking gehanteerd.

...

BIJGEVOLG BESLIST HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN IN DE ZITTING VAN **08/05/2012** HET VOLGENDE:

Deze aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning krachtens artikel 4.7.18, §1 van de Vlaamse Codex ruimtelijke Ordening goedgekeurd dd. 16 juli 2010, gewijzigd op 8 juli 2011 en 18 november 2011 te weigeren op basis van:

- **het niet volledig conform zijn met de binnen de gemeente gehanteerde voorschriften (voldoet niet aan de minimale bouwvrije tuinstrook van 10 m diepte over de volledige perceelsbreedte);**
- **de overmatige negatieve impact dat de uitbreiding zou hebben op de woonkwaliteit van de links aanpalende woongelegheden;**
- **het doorbreken van wat nu nog een architecturale eenheid is.**

...

De tussenkomen partij tekent tegen deze beslissing op 8 juni 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 2 augustus 2012 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 7 augustus 2012 beslist de verwerende partij op 9 augustus 2012 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

9. Boordeling:

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woongebied.

...

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Het verbouwen van de woning naar hedendaagse comforteisen is functioneel inpasbaar in de omgeving.

De bestaande oude achterbouw wordt afgebroken en vervangen door een propere nieuwbouw. De gevraagde bouwdieptes, -breedtes en -hoogtes en het materiaalgebruik zijn in principe aanvaardbaar in het woongebied, alsook in deze omgeving.

Het betreft oude en eerder kleine woningen met gelijkvloerse achterbouwen. Op de verdiepingen van dit woningrijtje bevinden zich nog geen uitbreidingen van de hoofdvolumes.

De woningrij vertoont noch langs de voorzijde, noch langs de achterzijde dermate uitzonderlijke architecturale kwaliteit en samenhang, in de zin dat deze absoluut bewaard zou moeten blijven. De hoofdvolumes zijn naar hedendaagse normen eerder klein zodat kan aangenomen worden dat deze in de toekomst toch uitgebreid zullen worden. De aanpalenden zullen ook de mogelijkheid krijgen om verder uit te breiden.

De tuin van de woning is 8,70m tot 10m diep. De gewenste tuindiepte is 10m. Gezien het slechts een beperkte afwijking betreft van de tuindiepte wordt deze nog aanvaardbaar

geacht.

Gezien de zuidgerichte oriëntatie van de woningen is de lichtwegname beperkt over een gedeelte van de dag. De gecreëerde hinder naar de aanpalenden wordt niet onaanvaardbaar geacht gezien zij in de toekomst ook de mogelijkheid hebben om hier uit te breiden en de gevraagde uitbreidingen voldoen aan de hedendaagse normen.

De gevraagde uitbreiding wordt aanvaardbaar geacht en brengt de goede aanleg van plaats niet in het gedrang.

...

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de gewestplanbestemming.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkommende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Verzoekster stelt bij onderhavig verzoekschrift een vordering tot schorsing in, daar zij bij uitvoering van de bouwvergunning zonder meer een ernstig te herstellen nadeel zal lijden.

Zij zal zich immers geconfronteerd zien met ingrijpende en langdurige bouwwerken

waarvan zij zowel lawaaihinder en stofhinder van zal ondervinden.

Op de plannen, met de bestaande inplanting van de gebouwen (huisnr. 86, 88 en 90), wordt duidelijk aangegeven dat de tuinen van dhr. Edmond Lesire en verzoekster zuid gericht zijn en relatief smal (zie ook fotomateriaal in bouwaanvraagdossier).

Verzoekster krijgt in de huidige omstandigheden zonlicht binnen via de tuin in haar achterbouw, die is opgetrokken langs de linkerzijde van haar tuin.

De bestaande achterbouw van de buur Lesire (nr. 88) is opgetrokken langs rechts, zodat thans er een ruime open plaats is er voldoende zonneschijn is.

*De uitvoering volgens de door de architect Kriekemans ingediende plannen, zou betekenen dat mijn cliënte verstoken zal blijven van zonlicht, en dit gedurende de werken en zeker na finalisering ervan, daar zij als het ware zou worden ingesloten door de 2 verdiepingen tellende achterbouw van de buur, die zich uitstrekt over de gehele breedte van het perceel.
..."*

2.

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en lijkt het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij dan ook niet te betwisten.

3.

De tussenkomen partij antwoordt:

" ...

In casu brengt de verzoekende partij niet het minste stuk naar voor om het bestaan van de beweerde nadelen te staven. Laat staan dat deze nadelen ernstig en persoonlijk zouden zijn.

..."

De beweerde hinder t.g.v. de bouwwerken wordt niet gestaafd. Er wordt niet aangegeven in het verzoekschrift waarom het hier om een ernstig nadeel zou gaan. De aanvraag heeft geen betrekking op uitzonderlijke werken.

Het betreft een puur tijdelijk nadeel.

Uw Raad heeft in het verleden reeds herhaaldelijk en uitdrukkelijk aangegeven dat tijdelijke hinder ingevolge werfactiviteiten en tijdens de uitvoering van de bestreden vergunning niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen. Zij zijn immers inherent aan het uitvoeren der werken en hebben geen blijvend karakter.

Ook de beweerde vermindering van zonlicht wordt niet gestaafd. Verzoekende partij brengt geen studie of stukken voor waaruit de omvang van de beweerde reductie blijkt.

Verzoekende partij brengt evenmin gegevens voor waaruit blijkt welke vertrekken eventueel verstoken zouden blijven van zonlicht.

In casu blijkt bovendien dat de vermindering van zonlicht uiterst beperkt zal zijn.

De tuin van verzoekende partij is immers (net zoals de tuin in het eigendom van tussenkomende partij) pal op het zuiden gericht, zoals ook wordt toegegeven door verzoekende partij in het verzoekschrift.

De geplande gelijkvloerse achterbouw onder plat dak heeft een hoogte van 3,3 m en zal dus geen invloed hebben op de lichtinval in tuin of woning van verzoekende partij.

De geplande achterbouw op de eerste verdieping heeft een hoogte van 6 m. Deze aanbouw reikt slechts 5,5 m dieper dan de eerste verdieping van de woning van verzoekende partij. Gelet op de westelijke ligging van de aanbouw t.o.v. de woning van verzoekende partij, is ook de vermindering van lichtinval door de achterbouw op verdieping minimaal.

De vermindering van zonlicht zal dus uiterst beperkt blijven en geenszins een ernstig nadeel vormen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft.

2.

De Raad wenst vooreerst op te merken dat de verzoekende partij niet aantoonde in welke zin de nadelen die zij aanvoert, onverminderd de vraag of deze nadelen de voor de schorsing vereiste ernst vertonen, ook moeilijk te herstellen zijn. Deze vaststelling volstaat op zich om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te verwerpen.

De Raad stelt bijkomend vast dat de verzoekende partij, behoudens de hoger geciteerde en eerder rudimentaire uiteenzetting, geen enkel stuk neerlegt aan de hand waarvan de Raad de ernst van de ingeroepen nadelen daadwerkelijk kan onderzoeken en vervolgens beoordelen. De verzoekende partij beperkt zich met andere woorden tot vage en algemene formuleringen zonder deze op enige wijze daadwerkelijk concreet te maken. Naar het oordeel van de Raad overstijgen

de ingeroepen nadelen het niveau van de loutere hypothese niet en kunnen zij bijgevolg de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geenszins verantwoorden.

3.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij stofhinder en lawaaihinder zal ondervinden door de langdurige werken, oordeelt de Raad dat tijdelijke hinder ingevolge werfactiviteiten en tijdens de uitvoering van de bestreden beslissing niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen. Vermelde hinder is inherent aan het uitvoeren van de werken en heeft geen blijvend karakter zodat een dergelijk nadeel niet als moeilijk te herstellen aangemerkt kan worden.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

VII. BEVEL CONFORM ARTIKEL 4.8.23 VCRO

De omstandigheid dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen, verhindert niet dat de Raad de aandacht van de partijen, in het bijzonder van de verwerende partij, om redenen van proceseconomie al in de huidige stand van de procedure wenst te vestigen op het feit dat het administratief dossier geen afschrift bevat van het aanvraagformulier.

De Raad beveelt de partijen dan ook om naar aanleiding van het indienen van het verzoek tot voortzetting, respectievelijk de antwoordnota of de nota inzake de vernietiging, de Raad een afschrift te bezorgen van het aanvraagformulier.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De Raad beveelt de partijen om te handelen zoals is bepaald in onderdeel VII van huidig arrest.
3. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de eerste kamer, voorgezeten door de heer Eddy STORMS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0077/SA/1/0067.

4. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 29 januari 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de derde kamer,

Heidi HUANG

Filip VAN ACKER